

fremtidige Mennekeliv. Allerede som ganske smaa indføres nemlig Børnene i Selskabslivets Tummel og Pral, — serveres efter Bordet som en Slags Dessert, pyntede som Kransekage-Engle, med stivede Skorter og arrangerede Lokker. Det gælder jo om i Tide at faa de unge vænnet til Uniformen og opøvet i Disciplinen. Der er saa uendelig meget, der skal kues, klippes, knækkes, slibes og poleres, før et fra Guds Værksted udgaaet Barn kan blive et præsentabelt Salonmenneske. Endnu før man har lært Børnene at bede Fadervor, oplærer man dem da samvittighedsfuldt i de selskabelige Vedtægter som i en Katekismuslærdom . . . lærer dem, hvorledes Samfundet fordrer, at de skal bukke, neje, spise, smile, pudse Næse o. s. v.; og Skolen gaar her Haand i Haand med Hjemmene. . . . Det er Modejournalen, der er bleven dette Samfunds Bibel. Det er den selskabelige Vedtægt, der er dets højeste Morallov. Kan man da undre sig over Resultaterne? Se paa Damerne, der træder ind i Balsalen i nedringede Dragter, som vilde faa enhver sædelig Landsbypige til at forgaa af Skam . . . og det blot, fordi Øjeblikkets Mode af en Dame fordrer en saadan utugtig Blottelse. Det er den opvoksende Slægts Mødre, Søstre, ja Tanter og Bedstemødre, der danser dér halv-